

Kendimi bazen hiçbir şey bilmiyor gibi hissediyorum. Okuduğum kitaplar işe yaramamış, yanlış okullarda, yanlış öğretmenlerle beraber bulunmuşum ve şu an açlığını çektiğim bilgiyi değil, yalan yanlış ve eksik bir takım malumatı öğretmişler gibi geliyor. Garip bir merak, neyi merak ettiğimi bilmiyorum ama bu bilgi eksikliği rahatsız edici.

Müdürümle kavga ettikten sonra atacaklarını düşünürken iş yerinde 20 kişilik bir grubun yönetimine getirdiler. (Kavga ettiğim adam artık yok.) Toplamda birkaç milyon dolarlık cirosu olan dört programın operasyonlarından sorumlu bir grup bu. İşin başına üç ay olmuş geleli ve kendimi hala cahil hissediyorum. İnşallah sesime yansımıyordur. Bugün Amerika'nın büyük sigorta firmalarından birine ait bir program kurulumuna başlayacağız. Bunu büyük ölçüde kendim yapıyorum.

Yine de cahilim. Kendimi hiçbir şey biliyor gibi hissetmiyorum. Sordukları sorulara makul cevaplar alıyorlar sanırım, yoksa zaten işte tutmazlardı ve ben bu yazıları da yazdıran hissiyata benzer duygularla bazı yönlendirmelerde de bulunuyorum. Sigorta şirketine kurulacak programın dışarıya ihale edilmesine de benzer sebeplerle karşı çıktım. Hemen hiçbir *rasyonellik* veya *office politics* becerisi göstermeye çalışmıyorum, müdürlerime çatır çatır eleştiri yüklüyorum, *hava çok sıcak, öğleden sonraları uyumam gerekiyor, toplantıları akşam yapalım, gece çalışıyorum* diyebiliyorum, *yöneticilik denen saçmalık benim işim değil* minvalli konuşmalar yapıyorum... Hatta adamlara *beni değiştirin, bekten dolayı çalışamıyorum, işin aksamasını istemiyorum* bile dedim. Samimi ama sakın olmaya ve uygun ölçüde nezaket göstermeye çalışıyorum, kalp kırmak istemediğim için naziğim, beni sevsinler diye değil; ama bir yandan da kendimi tuhaf bir cehaletin içinde görüyorum.

Ne ne yaptığımdan, ne nereye gittiğimden haberim var. Tuhaf bir *akı* (flux) içinde, sırt üstü bir gölde yatar ve nereye gittiğini bilmez halde, hangi noktada karaya vuracağımı düşünüyorum ve gelen dalgalara uygun şekilde davranıyorum. *Uygun şekil* daimi bir şükür hali oluyor. Kimisi üç santim yukarı, kimi beş santim aşağı... Güneş ise hep yerinde, gözlerimi açmaya korksam da, orada olduğunu biliyorum.

Bulunduğum bazı pozisyonları bilenler *uvv, bak bunun değerini bil* diyorlar. Askerde *falanca üniversitenin doktorasından sürem bitti de atıldım* dediğimde, *millet oralara girmek için kaç takla atıyor* demişti biri. Doğrudur. Ben ne girmek için, ne kalmak için takla attım; bu sebeple hakkını vermiyormuş gibi hissediyorum bazen, şu anki işimde de durum böyle, ama takla atmak da pek gerekli durmuyor. Yani ne oluyor takla atınca? Uç. kaç. falan, filan.

Hayatın nasıl yürüdüğü konusunda bir fikrim yok ama insanların bildiğinden de emin değilim. Bildiğini sanan çok. Sorsan herkesin bir fikri var, kimi para, kimi mevki, kimi başka bir şey hastası. Ben bilmiyorum. *La edri*. Benden daha zeki, daha eğitilmiş olup da her sabah küfrederek işe gidenler var, büyük mevkilerde saçmalayıp düşenler var, para ve şöhret içinde yüzüp kendini öldürenler var... Bir kural yok. *O dilediğine hesapsız verir* bu konuda bildiğim tek doğru.

Elim hakkın eli, dilim hakkın dili, nazarım hakkın nazarı olursa işimin düzgün gittiğini gördüm, yarın işten atılabilirim, veya bir süre sonra CEO olabilirim. İkisi de beni şaşırtmaz. *Bilmediğimi bildiren ve*

görmediğimi gösteren Allah'a hamd olsun deyip, halim neyse, onu yaşamaya devam ederim.
Cehaletimse artarak devam edecek gibi. Hayretengiz bir cehalet ve cahilane bir hayret.